

Kryteria oceny pracy pisemnej kazusu z prawa karnego

Ad 1.

Wykonując pierwsze z poleceń, zdający powinien przyjąć, że:

1) Stanowisko oskarżyciela publicznego co do braku możliwości pociągnięcia Stanisława J. do odpowiedzialności karnej za spowodowanie u pokrzywdzonej wystąpienia skutku w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu jest niezasadne. Jakkolwiek istota kryminalizowanego w art. 207 § 1 k.k. zachowania się polega na zadawaniu bólu fizycznego lub powodowaniu cierpienia psychicznego pokrzywdzonego, to jednak dla bytu przestępstwa znęcania się nie jest konieczne wystąpienie jakiegokolwiek skutku. Jest to bowiem przestępstwo formalne. Czyn, którego dopuścił się oskarżony Stanisław J. w dniu 10 lutego 2013 r. realizuje znamiona czynu przestępnego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., gdyż skutkiem jest wystąpienie choroby realnie zagrażającej życiu. Mimo, że przestępstwo to zostało popełnione w ramach znęcania się nad pokrzywdzoną Barbarą J., to jednak należy przyjąć, iż przypisywany sprawcy skutek w postaci choroby realnie zagrażającej życiu wykracza poza ramy znęcania się. Dla oddania pełnej zawartości kryminalnej czynu, konieczne jest zakwalifikowanie zachowania Stanisława J. na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Uzasadnia to zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu tj. z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

0-5 pkt

2) Stanowisko oskarżyciela publicznego co do braku możliwości pociągnięcia Stanisława J. do odpowiedzialności karnej za śmierć Barbary J. jest niezasadne. Kwalifikowany typ przestępstwa znęcania z art. 207 § 3 k.k. stanowi przestępstwo umyślnie-nieumyślne. Oznacza to, że sprawca umyślnego przestępstwa znęcania się z § 1 art. 207 k.k. poniesie surowszą odpowiedzialność, jeżeli skutek swego czynu w postaci targnięcia się pokrzywdzonego na własne życie przewidywał albo mógł przewidzieć w rozumieniu art. 9 § 2 k.k. Uzasadniające surowszą odpowiedzialność karną następstwo zachowania sprawcy w postaci targnięcia się pokrzywdzonego na własne życie nie może być zatem objęte zamiarem. Odpowiedzialność karna za przestępstwo z art. 207 § 3 k.k. nie jest warunkowana tym, aby sprawca przewidywał, że ofiara targnie się na własne życie. Wystarczające jest, że mógł to przewidzieć.

0-5 pkt

3) W akcie oskarżenia nie została przyjęta w kwalifikacji prawnej recydywa specjalna podstawowa z art. 64 § 1 k.k., mimo spełnienia jej przesłanek.

0-3 pkt

4) Wniesiono akt oskarżenia do niewłaściwego rzeczowo sądu, gdyż w sprawie o przestępstwo z art. 207 k.k. właściwy jest sąd rejonowy, a nie okręgowy (art. 25 § 1 k.p.k. *a contrario*).

0-2 pkt

Ad 2.

Wykonując drugie z poleceń, zdający winien wykazać się wiedzą, co do tego, że:

1) Sąd nie zweryfikował błędów popełnionych przez prokuratora w akcie oskarżenia dotyczących właściwości rzeczowej sądu i kwalifikacji prawnej czynu.

0-4 pkt

2) Sąd błędnie nie uwzględnił przy dokonywaniu ustaleń faktycznych zeznań zmarłej w toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzonej. Zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym przez świadka, który przed złożeniem tych zeznań został uprzedzony o przysługującym mu prawie odmowy zeznań (art. 165 k.p.k., art. 173 § 2 k.p.k.), ale z uprawnienia tego nie skorzystał, mogą być odczytane na rozprawie na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. również wtedy, gdy świadek ten zmarł przed rozprawą.

0- 2 pkt

3) Sąd skazując za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. błędnie przyjął, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego. Stosowanie art. 12 k.k. jest wyłączone w odniesieniu do tych przestępstw, których czasownikowe określenie strony przedmiotowej dopuszcza wielokrotność działania sprawcy, jak to jest przy występku znęcania. Ma on charakter wieloczynnościowy, złożony z jedno- lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra (np. nietykalność cielesną lub godność osobistą), systematycznie się powtarzających, choć może polegać także na działaniu jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie.

0- 2 pkt

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl wypowiedzi,
- poprawność językową.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką przypadku.